

Egy esős nap a Sengaku-ji templomnál

Az eső csendesen zuhogott, mintha az ég a könnyeit hullatná a földre. Átázottan, de lelkesen sétáltunk a tokiói utcákon, míg végül elértük a *Sengaku-ji* templomot.

A *Sengaku-ji* Tokió egyik leghíresebb temploma. Bár nem nagy vagy különösebben lenyűgöző, mégis történelmileg igen jelentős. Itt van ugyanis eltemetve a 47 *Ronin* (a *Roninok* mester nélküli szamurájok). A 47 *Ronin* története Japán egyik leghíresebb szamurájtörténete, és még ma is az egyik legnépszerűbb. A *Roninok* történetét számos filmben, *kabuki* és *bunraku* színdarabban mesélték el és mesélik újra.

Ezt az igaz történetet a japán kultúrában úgy tartják számon, mint a hűség, az áldozathozatal, a kitartás és a becsület jelképét, amelyet minden jó embernek be kell tartania a mindennapi életében.

A templom bejárata előtt van két ajándékbolt, amiket szeretnék kiemelni mielőtt továbbmennénk.

A képeken látható két bolt közül a baloldali egy átlagos bolt, ahol egy öregúr az üzletvezető és mindent rendes áron árul. A másik egy kicsi fura bolt tele kincsekkel és lehet alkudozni, illetve, ha több dolgot veszünk a kedves idős hölgy, aki egyébként az üzletvezető saját maga adja kevesebbért a portékáit. Sőt mi még egy-egy kulcstartót is kaptunk ajándékba. Tehát ezt a boltot mindenkinek ajánlom szíves figyelmébe mielőtt belép a templom területére.

Én sem bírtam visszafogni magam és vettem is egy nem tudom mit. Valamiféle tárolóedény, vagy váza, vagy urna. Mindenesetre mivel kedvem leltem benne, meg is vásároltam.

Az urna 1600 *yen*be került (körülbelül négyezer forint) és a hölgy 1400 *yen*ért adta oda és adott hozzá egy sárkányos kulcstartót is.

A bolt érdekessége továbbá az, hogy minden termék használnak tűnik, de valójában minden „új”.

Tovább haladva, elértünk a templomhoz és a szakadó esőben léptünk be a kapuján.

Először a bejáratnál jobbra *Oishi Kuranosuke*, a 47 *Ronin* vezetőjének tekintélyt parancsoló szobra fogadott bennünket.

Ōishi Yoshio (大石 良雄, 1659. április 24. - 1703. március 20.) a japán *Harima* tartomány (ma *Hyōgo* prefektúra) *Akō* tartományának kamarása volt.

Úgy ismert, mint a negyvenhét *rōnin* vezetője az 1703-as vendettájukban, és így a *Chūshingura* hőse. Gyakran hivatkoznak rá álnevén (*kemyō*), *Ōishi Kuranosuke*.

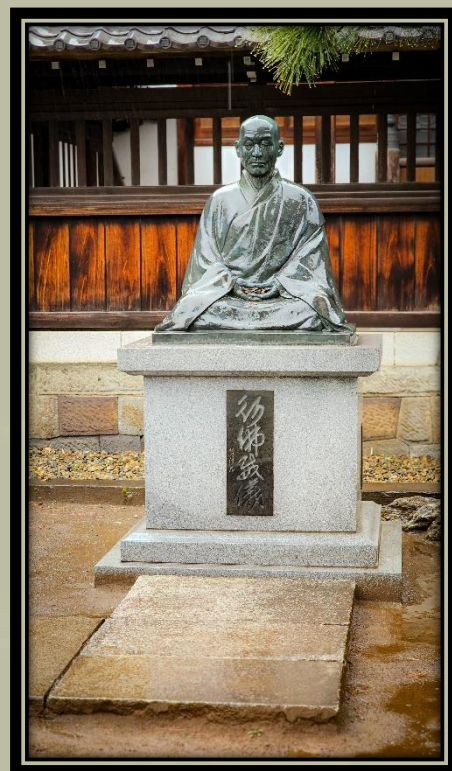
Ōishi Yoshio

Katana és wakizashi (daishō). Egykor Ōishi Yoshio tulajdonát képezték.

Tovább haladva megtekinthettük a néhai *Sawak Kodo Roshi*, 20. századi *zen* mester szobrát, aki csendesen meditált az esőben.

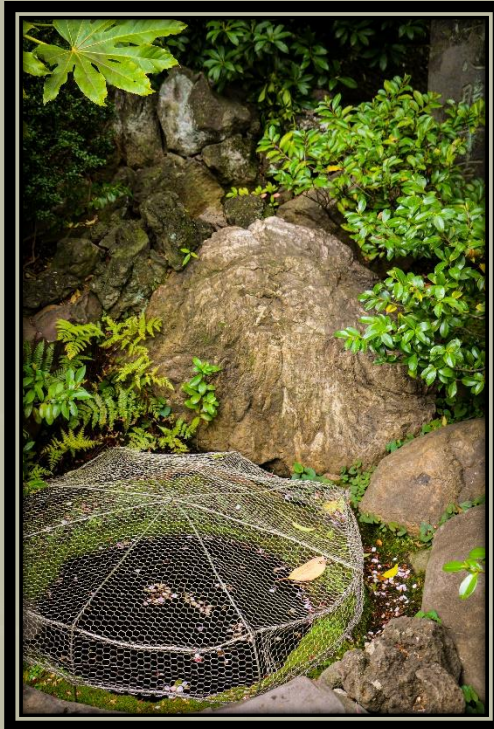
Kodo Sawaki (1880. június 16. - 1965. december 21.) a 20. század egyik kiemelkedő japán *sōtō zen* tanítója volt. Korának egyik legjelentősebb *zen* papjaként tartják számon, mivel a laikusok életébe is bevitte a *zen* gyakorlását.

A sírokhoz egy köves úton lehetett eljutni.

Ahogy haladtunk az úton megláttuk a kutat, amely a *kubi-arai-ido* (fejmosó kút) nevet viseli. Az *Ako roninok* állítólag itt mosták meg *Kira* fejét, mielőtt *Asano* sírja elé helyezték volna.

A bejáratnál két mosolygós templomszolga fogadott, akik a jegyeket árulták. A belépődíj 500 *yen* volt és ezért kapunk egy csokor füstölőt, amit a sírokra kellett elhelyeznünk, hogy lerójjuk a tiszteletünket a *roninok* előtt.

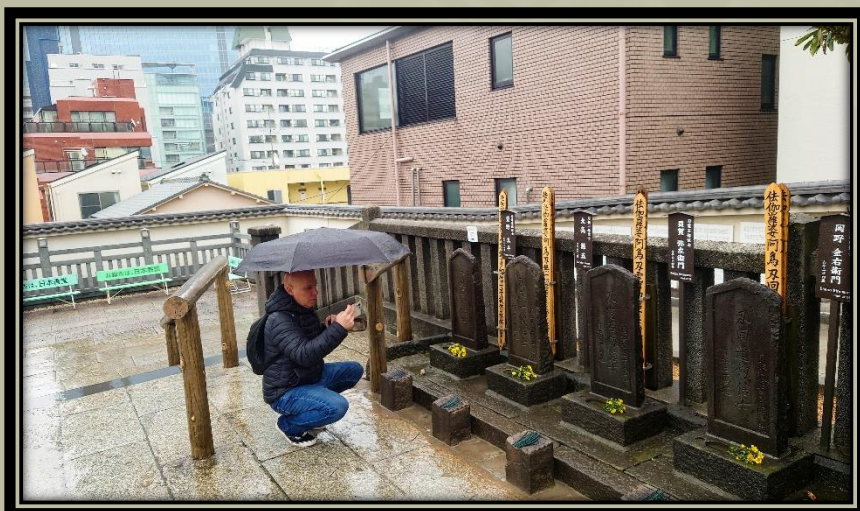
Az év minden szakában, több mint 300 év elteltével is sokan látogatnak el a templomba minden nap, hogy a 47 Ronin előtt füstölőpálcikákat égve lerójják tiszteletüket.

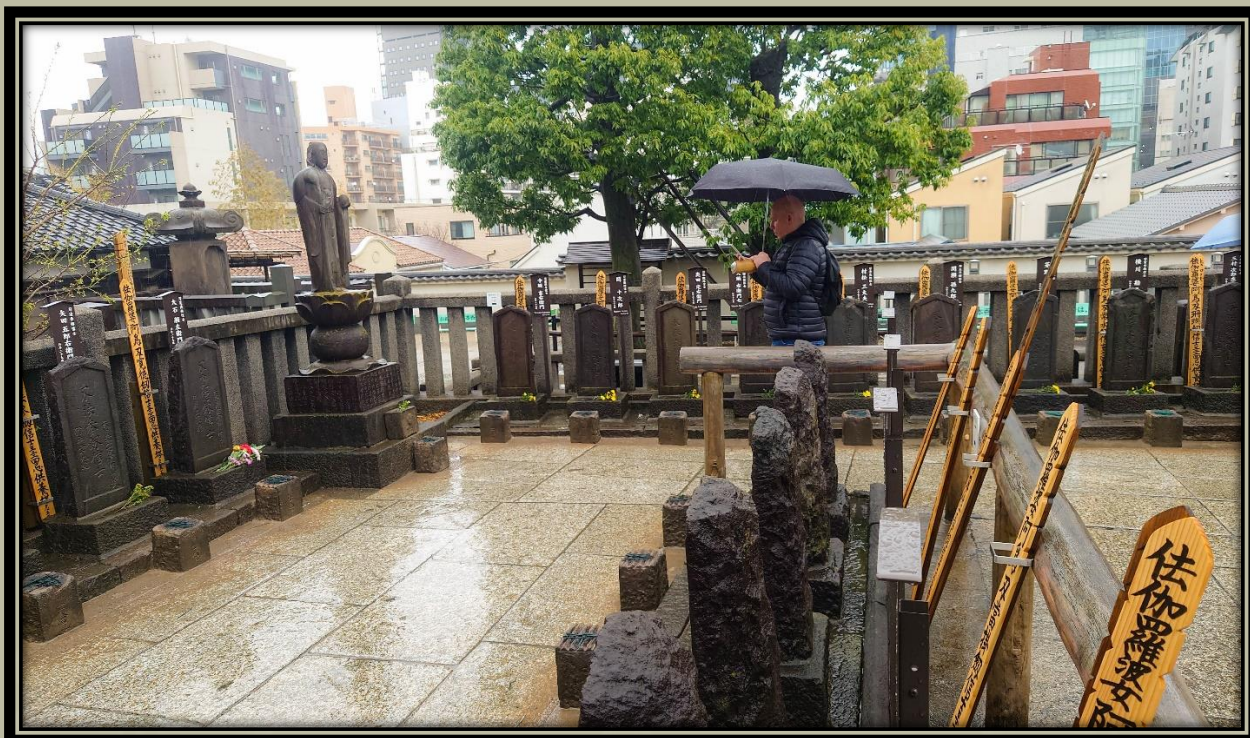
A 47 ronin sírhelye méltóságteljesen emelkedett ki a templom udvarán. A szobrok és az emlékművek lenyűgözően álltak az esőben. Álltam a sírkövek előtt, és elmerültem a múltban. Azaz elmerültem volna, ha nem szakadt volna az eső a nyakamba, mintha dézsából öntenék. A szörnyű esőnek mindenesetre volt egy kiváló hozadéka, mégpedig az, hogy szinte senki nem volt a síroknál rajtunk kívül.

Az eső csak esett, mintha tisztelgett volna az itt nyugvó hősök előtt. Én pedig, mint egyszerű látogató, hálát adtam, hogy másodszor is itt lehetek ezen a történelmi helyen.

Próbáltam képeket és videókat készíteni az olvasók számára, de nem ment minden nehézség nélkül. Az eső zuhogott és nekem egy kézben kellett tartanom az esernyőmet a füstölőket és a kamerát.

Mint a képeken is láthatjuk az élményt kissé elrontja a környező házak, épületek oda nem illő látványa.

Szomorú, hogy nem kerítették a templom és a sírok köré egy kis ligetet vagy legalább néhány magas fát, hogy kizárják a rohanó modern világot. De valójában ez Japán igazi varázsa is egyben. Mégpedig a régi dolgok és a modern kor egymás mellett élése. Mint ahogyan a korábban említett bal oldali boltot egy úr vitte, míg a jobb oldali boltot egy hölgy. Yin és yang. Modern és régi. Egyik sem létezhet a másik nélkül.

A 47 Ronin története

Az esemény Japánban *Akō* incidensként (赤穂事件, *Akō jiken*) ismert, néha *Akō* vendetta néven is emlegetik. A bosszú résztvevőit japánul *Akō-rōshi* (赤穂浪士) vagy *Shi-jū-shichi-shi* (四十七士) néven nevezik, és általában "negyvenhét *rōnin*" néven emlegetik őket. Az eseményekről szóló irodalmi beszámolók a *Chūshingura* (忠臣蔵,) néven ismertek.

1701 márciusában *Asano* úr *Ako*-ból (a mai *Hyogo* prefektúrában, *Himeji* és *Okayama* között) rátámadt *Kira* úrra edói várában. A támadás oka az volt, hogy *Asano* elvesztette a türelmét, miután *Kira* úr többször provokálta és arrogánsan bánt vele.

Asano rátámad Kira nagyúrra

Ugyanezen a napon *Asano*-t *seppuku* (rituális öngyilkosság) elkövetésére ítélték, míg *Kira*-t egyáltalán nem büntették meg, annak ellenére, hogy a korabeli szokás szerint hasonló incidensek esetén mindkét felet megbüntették. Ezenkívül az egész *Asano* családot eltávolították a hatalomból, és *Asano* úr samurájait pozíciók nélkül feloszlatták.

Ezek az immár gazdátlan samurájok (*roninok*) összefogtak, és titkos esküt tettek, hogy megbosszulják urukat *Kira* megölésével, annak ellenére, hogy tudták, hogy ezért súlyos büntetést kapnak, ha sikerrel járnak.

A *Roninok* több mint másfél évig tervezgették a bosszújukat. *Kira*-t azonban jól őrizték, és a rezidenciáját is megerősítették, hogy megakadályozzanak egy ilyen támadást. A 47 *Ronin* belátta, hogy a sikerhez az kell, hogy *Kira*-t meglepjék. Hogy eloszlassák *Kira* és a többi sógunátusi hatóság gyanúját, szétszéledtek, és kereskedőkké, szerzetesekké váltak.

Oishi Kuranosuke, *Asano* legfőbb tanácsadója és a 47 *Ronin* vezetője Kiotóban telepedett le, és úgy kezdte látogatni a bordélyházakat és kocsmákat, mintha semmi sem állna távolabb tőle, mint a bosszú. *Kira* továbbra is csapdától tartott, és kémeket küldött, hogy figyeljék *Asano* egykori csatlósait. Egy nap, amikor *Oishi* részegen tért haza valamelyik törzshelyről, elesett az utcán, és elaludt. Minden járókelő, aki meglátta az utcán fekvő *Oishi*-t, kinevette és gúnyolta. Az egyik férfit feldühítette a szamuráj ilyen fajta viselkedése - mind a bátorságának hiánya, hogy megbosszulja a mesterét, mind pedig a mostani züllött viselkedése. A férfi szidalmazta és sértegette, arcon rúgta (egy szamuráj arcát még megérinteni is nagy sértésnek számított, nemhogy megütni), és leköpte.

Kira ügynökei mindezt jelentették számára és úgy gondolta, hogy biztonságban van *Asano* csatlósaitól, akik bizonyára mind rossz szamurájok, és akiknek másfél év után sincs bátorságuk megbosszulni a mesterüket. Ártalmatlannak tartva őket, ezután lazított az őrizetén.

Később a többi hűséges *Ronin* összegyűlt *Edo*ban, és munkásként és kereskedőként bejutottak *Kira* házába, megismerve a ház alaprajzát. Az egyik csatlós (*Kinemon Kanehide*) odáig ment, hogy feleségül vette a ház építőjének lányát, hogy megszerezze a ház terveit.

Ez a kutatás felfedte, hogy egy nagy falitekercs mögött elrejtett titkos udvari bejárat van.

Az *Ako* incidens 1703. január 31-én történt, amikor *Asano Naganori* rōninjai megrohmozták *Kira Yoshinaka* edői rezidenciáját. (Bár a támadást január 31-én hajtották végre, Japánban évente december 14-én emlékeznek meg az eseményről.) Egy gondosan kidolgozott terv szerint két csoportra oszlottak és kardokkal, lándzsákkal és íjakkal felfegyverkezve támadtak. Az egyik csoportnak *Ōishi* vezetésével a főbejáratot kellett megtámadnia, a másiknak, amelyet fia, *Ōishi Chikara* vezetett, a hátsó kapun keresztül kellett megtámadnia a házat. Az egyidejű támadást dobszó jelezte, és sípszó jelezte volna, hogy *Kira* halott.

Ōishi dobveréssel jelzi a támadást.

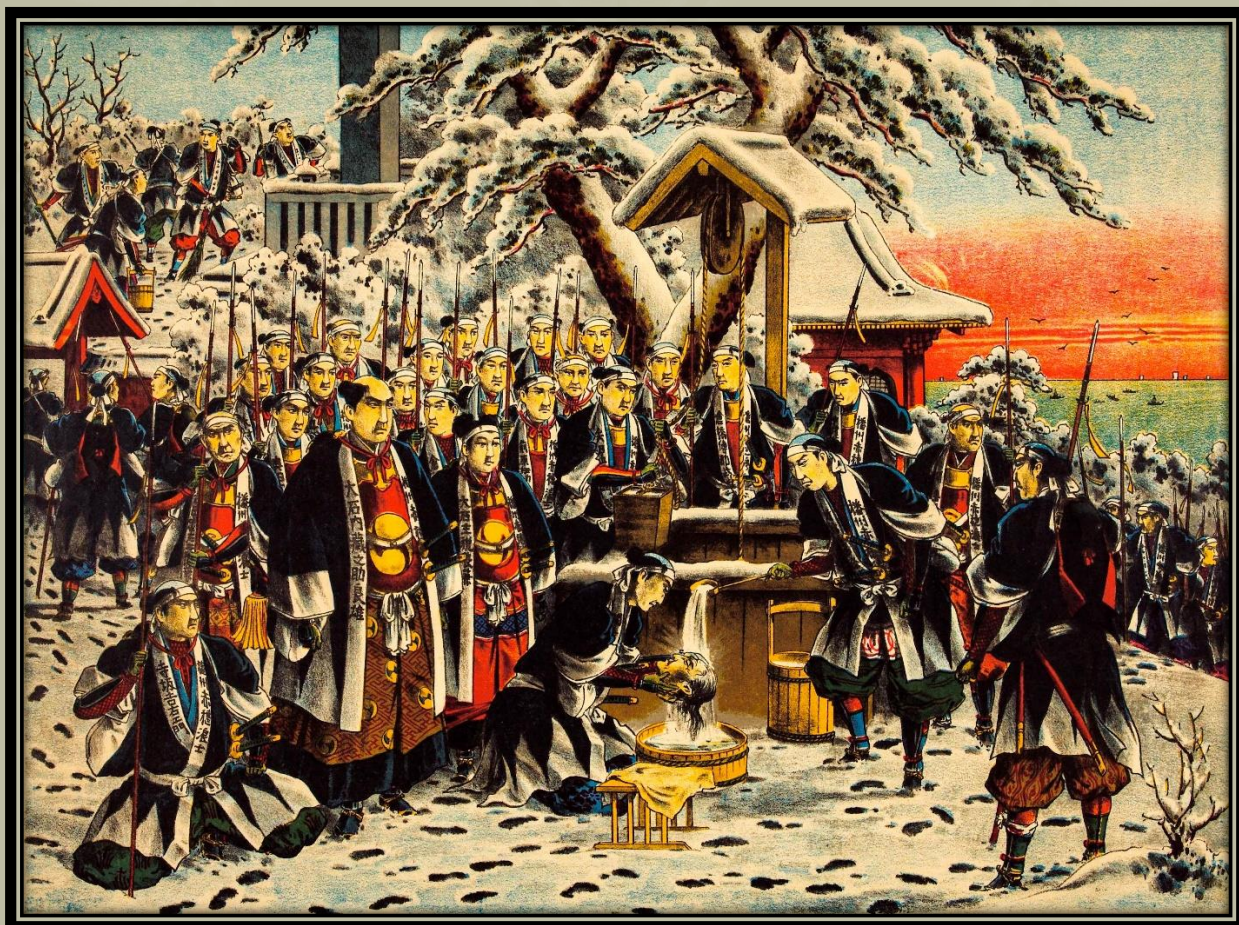
Az épület átkutatása során egy rejtőzködő férfira bukkantak, aki egy tőrrel támadt a keresőkre, de a férfit könnyen lefegyverezték. Nem volt hajlandó megmondani, hogy ki ő, de a keresők biztosak voltak benne, hogy *Kira* az, és síppal jeleztek a többieknek. A *rōninok* összegyűltek, és *Ōishi* egy lámpással látta, hogy valóban *Kira* volt az - végső bizonyítékként a fején ott volt a sebhely, amit *Asano* támadása okozott. *Ōishi* letérdelt, és tekintettel *Kira* magas rangjára, tiszteletteljesen szólt hozzá, elmondva neki, hogy ők *Asano* csatlósai, akik azért jöttek, hogy megbosszulják őt, ahogy egy igazi szamurájnak illik, és felszólították *Kira*-t, hogy haljon meg, ahogy egy igazi szamurájhoz méltó. *Ōishi* jelezte, hogy ő személyesen vállalja, hogy *kaishakunin* lesz ("második", az, aki lefejezi a *seppuku*-t elkövető személyt, hogy megkímélje őt a hosszan tartó halál méltatlanságától), és ugyanazt a tőrt kínálta neki, amelyet *Asano* használt az öngyilkosságához. Azonban bármennyire is kérték, *Kira* szótlanul és reszketve guggolt. Végül, látva, hogy felesleges tovább kérlelni, *Ōishi* megparancsolta a többi *rōnin*nek, hogy szorítsák le, és úgy végzett vele, hogy a tőrrel levágta a fejét, és miután elmentek, magukkal vitték *Kira* fejét.

Ezt követően *Kira* fejével az utcákon vonultak végig, mielőtt a fejet a *Sengaku-ji*-ba vitték. Az egyik *rōnin*, az *ashigaru Terasaka Kichiemon* azt a parancsot kapta, hogy utazzon *Ako*-ba, és jelentse, hogy a bosszújukat befejezték. (Bár *Kichiemon* hírvivői szerepe a történet legszélesebb körben elfogadott változata, más beszámolók szerint a csata előtt vagy után elszökött, vagy azt a parancsot kapta, hogy távozzon, mielőtt a *rōninok* feladnák magukat.)

Ahogy virradt a nap, elvitték *Kira* fejét a lakóhelyéről a *Sengaku-ji* templomban lévő uruk sírjához, mintegy tíz kilométert menetelve a városon keresztül, nagy feltűnést keltve útközben. A bosszú története gyorsan elterjedt, és mindenki, aki az útjukba került, dicsérte őket.

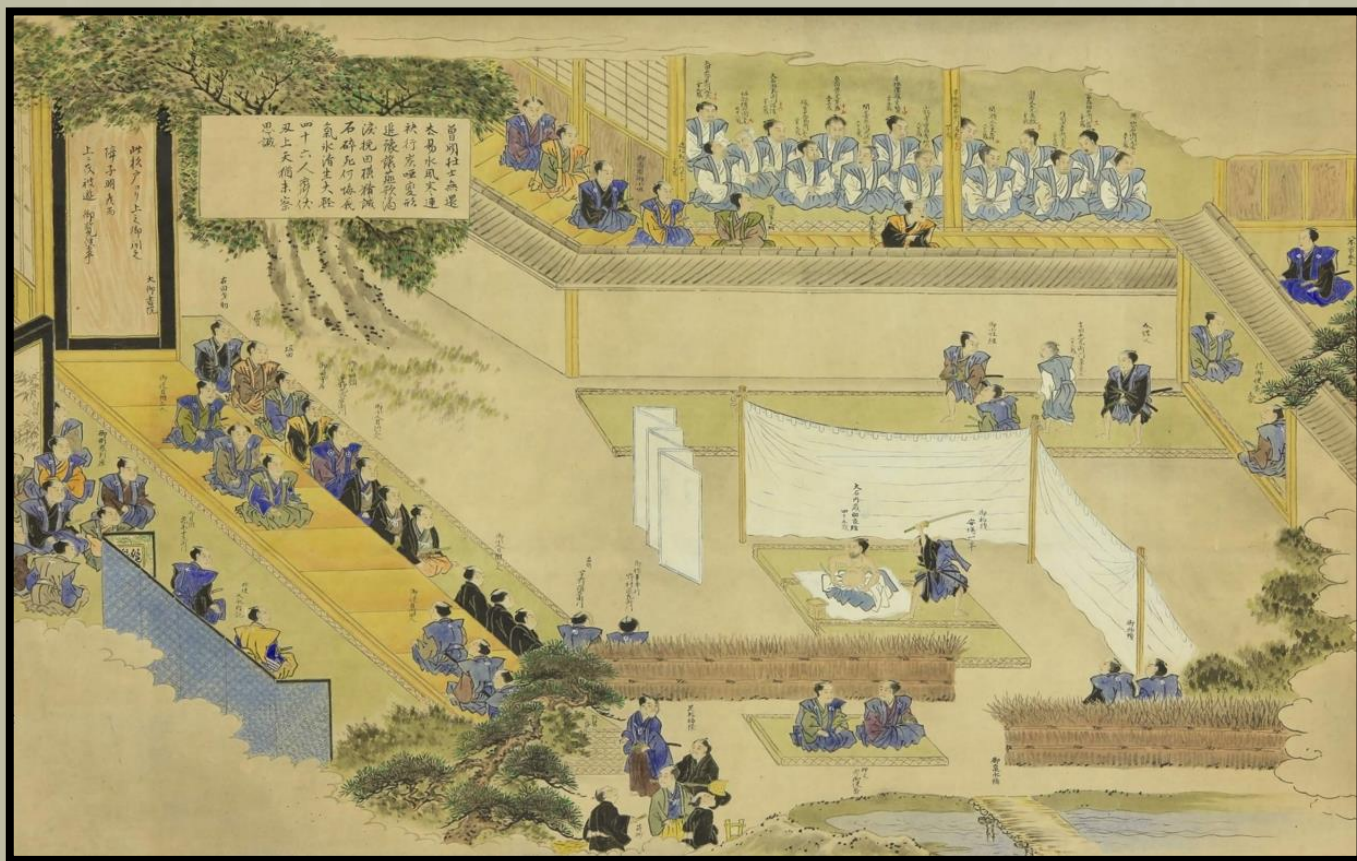
A templomba érve a megmaradt 46 *rōnin* megmosta és megtisztította *Kira* fejét egy kútban, majd azt és a végzetes tört *Asano* sírja elé helyezte.

Ezután imát mondtak a templomban, és átadták a templom apátjának az összes megmaradt pénzüket, kérve, hogy tisztességesen temesse el őket, és imádkozzon értük. Ezután feladták magukat. A csoportot négy részre bontották, és négy különböző *daimyō* őrizete alá helyezték őket. Ez idő alatt *Kira* két barátja eljött, hogy elhozza a fejet a temetéshez.

Az edói sógunátus tisztviselői dilemmában voltak. A szamurájok követték az előírásokat azzal, hogy megbosszulták uruk halálát; de a sógunátus hatalmával is szembeszálltak azzal, hogy bosszút álltak, ami tilos volt. Ráadásul a sógun számos kérvényt kapott a csodáló lakosságtól a *rōnin*ok nevében. Ahogy az várható volt, a *rōnin*okat halálra ítélték *Kira* meggyilkolásáért; de a sógun végül úgy oldotta meg a dilemmát, hogy elrendelte, hogy ahelyett, hogy bűnözőként végezték volna ki őket, becsületesen kövessenek el szeppukut. A támadók mindegyike rituális módon vetett véget életének. *Ōishi Chikara*, a legfiatalabb, mindössze 15 éves volt a rajtaütés napján, és csak 16, amikor a szeppukut elkövette.

A 46 *rōnin* mindegyike végzett magával (1703. március 20.) Ez azóta is jelentős zavart okoz, egyesek "negyvenhat *rōnin*"-t emlegetnek; ez a sógun által halálra ítélt csoportra utal, míg a tényleges támadócsoport negyvenhét fő volt. A negyvenhetedik *rōnin*, akit *Terasaka Kichiemon* néven azonosítottak, végül visszatért a küldetéséről, és a sógun (egyesek szerint fiatalossága miatt) megkegyelmezett neki. 87 éves koráig élt, 1747 körül halt meg, majd társaival együtt temették el. A szeppuku által elhunyt támadókat később a *Sengaku-ji* területén temették el, mesterük sírja előtt. Az általuk viselt ruhákat és fegyvereket a mai napig őrzik a templomban, a dob és a síp mellett; a páncéljuk mind házi készítésű volt, mivel nem akartak gyanút kelteni azzal, hogy vásárolnak.

Ōishi Yoshio, amint szeppukut követ el

„Kritika” a 47 ronin viselkedésével szemben

A *rōninok* több mint 14 hónapig vártak a "megfelelő alkalomra" a bosszúra. *Yamamoto Tsunetomo*, a *Hagakure* szerzője volt az, aki feltette a kérdést: "Mi lett volna, ha kilenc hónappal *Asano* halála után *Kira* betegségben halt volna meg?". A válasza az volt, hogy a negyvenhét *rōnin* elvesztette volna az egyetlen esélyét, hogy megbosszulják mesterüket.

Még ha akkor azt állították volna is, hogy szétszórt viselkedésük csak színjáték volt, és már csak egy kis idő kellett volna és készen álltak volna a bosszúra, ki hitt volna nekik? Örökre úgy emlékeztek volna rájuk, mint gyávákra és részegesekre - örök szégyent hozva az *Asano* klán nevére.

A *rōninok* számára az lett volna helyes, írja *Yamamoto*, hogy *Asano* halála után azonnal megtámadják *Kirát* és az embereit. A *rōninok* valószínűleg vereséget szenvedtek volna, mivel *Kira* ekkor készen állt a támadásra - de ez nem volt fontos.

Yamamoto szerint *Ōishi* túlságosan a siker megszállottja volt. Azért eszelte ki szövevényes tervét, hogy biztosítsa, hogy sikerrel járjanak *Kira* megölésében, ami egy szamurájnál nem a megfelelő mód: nem *Kira* halála volt a fontos, hanem az, hogy *Asano* egykori szamurájai kiemelkedő bátorságot és elszántságot tanúsítsanak a *Kira*-ház elleni mindent elsöprő támadásban, és ezzel örökös dicsőséget szerezzenek halott mesterüknek.

Még ha nem is sikerült volna megölniük *Kirát*, még ha mindannyian el is pusztultak volna, az sem számított volna, hiszen a győzelemnek és a vereségnek nincs jelentősége. Azzal, hogy vártak egy évet, javították a siker esélyeit, de kockáztatták, hogy meggyalázzák a klánjuk nevét, ami a legnagyobb bűn, amit egy szamuráj elkövethet.

Záró gondolatok

Jó érzés volt látni a látogatás alkalmával, hogy a mai világban van még olyan hely, ahol nagyra értékelik a hűséget a lojalitást és az áldozathozatalt. Manapság ezek elavult és kihalt félben lévő fogalmak a hétköznapi életben. Ellenben akik a *budo* világában élnek, azok tudják, hogy a dojokban ezek a fogalmak mindennaposak. Hűségesen eljárni az edzésekre hétről hétre. Lojálisnak lenni a dojhoz és a mesterünkhöz és kitartóan gyakorolni és fejlődni.

Ne feledkezzünk meg ezekről az univerzális értékekről és képviseljük mi is ezeket a nemes elveket ebben a rohanó világban.

